

IV

Про широку ту діяльність,
Що лилась, мов ріки з моря,
Ось яке в той час писала
Славна «Ботокудська зоря»:

«Слава богу, час минає!
Не то диво, що минає,
А то, що, збудившись раз,
Наш народ вже не дримає.

Не дримає і не спить,
А кріпиться і ликує,
Славить бога і монарха,
І ні про́ що більш не чує.

Всього нам надарували:
Волю (хоть за бидла гроші)
І руїни академ'ї,
А що варт слова хороші!

Що варт то, що ми віднині
Звемось «сторожі порядку»,
А що варті всі надії
І ласка панська наостатку!

Все ми маєм! Нас злякались
Елементи неприязні,
Хоть недавно ще сміялись,
Що такі ми непоказні.

Все ми маєм, що нам треба,
Так, що більш нічо й бажати,
А ім'я велике наше
Вічно буде процвітати.

Ми лояльні! Ми за волю
Шабельками не рубали,
Що нам надано, ми смирно
І з подякою приймали.

Ми тверді, бо, мов скала,
Стоїмо на віри ґрунті.
В вірі вся будучність наша,
А не в ворохобнім бунті.

Ми й учені! Ще дяки
Нас псалтир читати вчили;
З книг святих вся мудрість наша,
А плюєм ми на машини.

Ми великі! Сян, і Буг,
І Дністер наш безконечний —
Се границі наші! Тут
Ботокудський край сердечний!

В краї тім родина наша,
Ціль всіх наших праць і трудів,
О, тут стільки ширих серць,
Кілько ширих ботокудів!

Ми для своєї вітчизни
Віддаєм без тіла душу,
Ми за ню в огонь підем,
В воду, найрадше — на сушу!

Вна багата щедротою,
Не залишить нас ніколи,
Ми також її не лишим
Аж доробимось поволи.

Доки молоком і медом
Ти пливеш, наш рідний краю,
Доки весело, в достатку
Череди твої іграють,—

Доти й ми тебе не кинем,
А хіба-бисмо здуріли
Аж тя доведем... туди...
До святої твєї цілі!»

Так писали в ті часи
Про діяльність ботокудів,
Так ширили наперед вже
Честь для їх великих трудів.

Але ж бо й ті труди справді
Страх які були невликі:
Вість о них останесь вічно,
Хоть вже з них нема й полики.